

Hotelregning og satte en Folketingsmand af Venstre i Forbindelse dermed, og da nu denne ulykkelige Folketingsmand er mig, føler jeg mig forpligtet til at sige et Par Ord om dette for øvrigt meget ringe Forhold. Den Fremstilling, der er givet, er ikke fuldt korrekt paa den Maade, den blev fremsat. Forholdet er dette, at der afholdtes i Vildbjerg i Efteraaret 1921 en Planteavlsudstilling, og Medhjælperne ved Udstillingen fik derfor deres Betaling, deres Dagløn. Men foruden dette betalte Husmandsforeningerne og Landboforeningen en Regning paa Gæstgivergaarden for Kost til disse Medhjælperne, og denne Regning blev indsendt sammen med de øvrige Regnskaber, men kom tilbage, man vilde ikke betale Halvdelen af denne Regning. Det syntes den paagældende Husmandsforenings Formand, som var Formand for Udstillingen, var urigtigt, og han og Landboforeningens Formand henvendte sig til mig for at høre min Mening derom. Jeg var ganske enig med dem i, at de burde have denne Regning refunderet med Halvdelen, og det erklærede jeg skriftlig, og derefter fik de Pengene. Deri er der selvfølgelig intet som helst ulovligt, men naar nu denne Historie trækkes frem i Forbindelse med Forholdene i Fjends Herred, vil enhver kunne se, at der er en meget væsentlig Forskel. Her er der nemlig Tale om en virkelig afholdt Udgift, medens der i det andet Tilfælde er givet Kvittering for Udgifter, som ikke er afholdt. Der turde dog være en meget væsentlig Forskel paa disse to Ting. Jeg maa derfor nærmest opfatte det, at man fremdrager denne Historie, som et Udslag af en vis Tilbøjelighed hos adskillige Mennesker i Samfundet til at gøre alle mulige Forsøg paa at tilsmudse hinanden, og man er ikke saa nøje-regnende med de Midler, man kommer i Tanker om at anvende hertil. Jeg tror for Resten ikke, det vilde skade Anseelsen i vort fælles Samfund, om man kunde vænne sig noget af med den Slags Ting.

Jeg skal ikke opholde mig mere herved, men da jeg har faaet Ordet, er der endnu en lille Ting, jeg gerne vil sige et Par Ord om; jeg havde ogsaa Lejlighed til i forrige Rigsdagssamling at sige et Par Ord om det samme, nemlig Arbejdsløshedsspørgsmaalet set i Forbindelse med Bolignøden. Det staar fremdeles for mig som en Gaade, hvorledes det kan forholde sig, at vi har denne store Bolignød i vort Land samtidig med en betydelig Arbejdsløshed, endogsaa indenfor de Fag, som be-

skæftiger sig med Boligbyggeri. Der maa være noget forkert ved hele Ordningen, naar noget saadant kan finde Sted. Nu ved jeg meget vel, at man bestandig paa-kalder Statens og Kommunernes Støtte til at sætte Gang i Byggeriet og afhjælpe Arbejdsløsheden; der stilles stedse Krav i saa Henseende stærkere og stærkere, men det er min Opfattelse, og det har jeg sagt før fra denne Plads, at Stat og Kommune umuligt kan magte den Opgave. Jeg tror ikke, det lader sig gøre. Jeg har ikke noget imod, at Stat og Kommune bidrager til at løse Opgaven, men hvis man ikke fra anden Side, fra de paagældende Parters Side, gør et virkeligt Arbejde for ogsaa at bidrage sit til at afhjælpe disse Forhold, saa batter det for lidt. Man kunde stille det Spørgsmaal, om de paagældende Parter nu ogsaa gør, hvad de kan, for at forøge Produktionen, for at faa mere Fart i Produktionen, og i Arbejdet i det hele taget, for derigennem at formindske Arbejdsløsheden, og jeg maa sige, jeg nærer nogen Tvivl om, at der gøres, hvad der burde og kunde gøres. Jeg skal gerne nævne et Eksempel, som kunde tyde noget derpaa. Der er en lokal Mesterforening her i København. Den har naturligvis sine Vedtægter og Love, som Medlemmerne skal rette sig efter, og den har naturligvis ogsaa sine Priskuranter, som de er forpligtet til at overholde. Denne lokale Mesterforening, som jeg her tænker paa, gaar ret kraftigt til Værks overfor sine Medlemmer. Bestyrelsen har sendt Dreng ud omkring til Medlemmerne, og disse Dreng skulde sige, at der var et Arbejde, et Reparationsarbejde, som de vilde have udført, men de beklagede sig saa over, at det var saa kostbart, og spurgte, om de dog ikke kunde faa det gjort lidt billigere, de havde daarligt Raad til at betale saa meget og var i det hele taget meget ilde stillede. Det lykkedes virkelig at faa 5 af Foreningens Medlemmer til at gaa i Fælden, idet de lod sig bevæge af vedkommendes daarlige økonomiske Forhold til at udføre Arbejdet til en lavere Takst end efter Priskuranten; ja, det var endogsaa saa galt, at nogle gik ned til at udføre det for omtrent det halve af Priskurantens Paalydende. Da man nu lykkeligt havde faaet dette konstateret, idømte man disse 5 Syndere Bøder, hvad man kunde i Henhold til Foreningens Love, men de nægtede at betale disse Bøder, og derefter blev de indstævnet for Retten for at blive kendt pligtige til at betale. De blev imidlertid ved Byretten her i København ved Dom-